

noget i Vejen for, at Rigsdagen kunde have sagt til Teaterbestyrelsen: Vi behøver ikke 120 Kapelmedlemmer, vi kan ned-sætte det til 90; og en Besparelse af 30 Kapelmedlemmer vilde betydesaadant noget som 100 000 Kr. om Aaret. Disse 100 000 Kr. om Aaret kunde altsaa have været trukne fra de 137 000 Kr., og der vilde da kun være blevet et Underskud paa 37 000 Kr. Men ærede Medlemmer maa huske paa, at Tilskuerpladsen i Casino rummede 1 600 Pladser. Hvis man kunde have faaet en Operatilhørerplads, som rummede 2 400—2 500 Pladser, vilde disse 8—900 Pladser mere sagtens have kunnet ikke alene betale de 37 000 Kr.s Underskud, men ogsaa have givet en hel Mængde meget billige Pladser, ja, maaske endog en Del Fripladser for ubemidlede. Hvor meget man end derfor siger, at et privat Operahus aldrig kan betale sig, saa tror jeg ikke helt paa det, thi det viser sig dog sine Steder i Udlandet, at det kan betale sig. Man kan jo gøre en ganske simpel matematisk Beregning paa Grundlag af de Regnskaber, vi har, og det vil da vise sig, at med en Tilhørerplads paa 2 400—2 500 Pladser vil Operahuset ikke alene betale sig, men vil ogsaa kunne give virkelig billige Pladser til de mindre bemidlede. Men den Operascene paa det kongelige Teater, som det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds er saa ivrig for, kan han indrette, som han vil, han faar dog kun 1 600 Pladser, og den vil derfor ikke blive nogen god Operascene. — Men det er ogsaa en daarlige Skuespilscene, siger det ærede Medlem saa. Ja, som den er *nu*. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Kragh), som undrede sig over, at man nu vilde bruge en Scene, som Kunstnerne havde klaget over, at de ikke kunde tale paa, at hvis det ærede Medlem vil tage den indgivne Klage frem og læse den nøje igennem, vil han se, at det netop er Scenen, som den er *nu*, der klages over. Og de Mangler, der er, kan rettes. I den Plan, som jeg har fremsat om en ny Scene paa det kongelige Teater for det reciterende Skuespil, er netop foreslaaet en Ombygning, som vil rette de Ting, der er i Vejen; Tilhørerpladserne bliver indskrænket fra 1 600 Pladser til 1 200—1 400, Scenen drages frem, og de store Aabninger paa Siden af Scenen, som der klages saa stærkt over, vil forsvinde, idet der vil blive sat Loger ind. Alt dette fremgaar af Forslaget og Tegningerne til denne Ombygning. Det vil sige, man maa naturligvis altid reservere sig, at man aldrig rigtig ved, hvordan Akustikken bliver efter en saadan Ombygning, det har

man ingen faste Regler for, men det gælder jo ogsaa med Hensyn til alle andre Bygninger, man laver.

Jeg tror derfor, at hvis man vil se jævnt og lige til paa Tingene, og hvis man virkelig vil hjælpe det kongelige Teater og de 3 Kunstarter, saa skal man gøre, som det ærede 12te Medlem for 2den Kreds siger: bevare det reciterende Skuespil under Statsdrift, thi det kan betale sig. Efter det Budget, som er lagt, vil der blive et Overskud paa mellem 200 000 og 300 000 Kr. Lad det nu ogsaa være lagt for optimistisk, saa skal der dog alligevel meget til for at komme ned paa et saadant Punkt, at det ikke betaler sig. Og dernæst bør man gøre det for at faa en Ende paa Sagen, for at der kan komme frisk Blod ind i den. Sagen er nu blevet forhalet i saa mange Aar, at der er ved at gaa en lille Smule Forraadelse i den, og jeg tror rigtignok, at hvis man vedtager det Forslag, der er kommet fra Folketinget, vil Forraadelsen brede sig meget hurtigt, thi det betyder kun en Forsumpning af Sagen. Man skal gaa til endelig Beslutning nu, saa at baade Rigsdagen og Kunstnerne ved, at nu er det Slut, og nu kan der begyndes paa ny. Det er det, som tiltaler mig ved det ærede 12te Medlem for 2den Kreds' Forslag, og som ogsaa var foreslaaet nede i det andet høje Ting: man lader Staten bygge det nuværende Teater om, saaledes som det ønskes af det reciterende Skuespil, og lader Operaen og Balletten gaa ud til privat Drift, idet man søger at faa en Forhandling i Stand mellem private, Kommunen og Staten om en fornuftig Plan for et nyt Operahus, der er stort nok, om ikke til at kunne betale sig, saa dog til at kunne give billige Pladser til de mindre bemidlede. Saa ved Rigsdagen, hvad den har at holde sig til, nemlig at give de aarlige Bevillinger paa Finansloven, som den ønsker at give, og saa ved Opera og Ballet, hvad de har at holde sig til, nemlig de Penge, de kan faa, dels fra private, dels fra Kommunen og dels fra Staten. Denne Tale om, at man vil smide Operaen og Balletten paa Gaden, og at vi, der ønsker den her nævnte Ordning, vil skade Balletten, at vi ikke interesserer os for den og lignende, den hører hjemme paa Maanen. Det er netop af den dybeste Interesse for, at Opera og Ballet ikke skal ødelægges, hvad de ellers sikkert vil blive, det er netop for at bevare disse Kunstarter for vort Samfund, at vi nu ønsker en endelig Ordning af Sagen. Lad os saa se, om der ikke i Rigsdagen skulde være Trang til at give et Bidrag hertil. Det tror jeg, der er, og jeg tror, det bliver